

РЕШЕНИЕ

№ 9568

гр. София, 19.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11681** по описа за **2024** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „ТАБАКО ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя И. И. срещу Решение № 3036 от 26.06.2024г. на СРС, НО, 96-ти състав, постановено по НАХД № 4964 от 2024г. по описа на съда. С обжалваното решение е изменено наказателно постановление № 23-2300056/10.03.2023г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което наложената на жалбоподателя имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено административно нарушение по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда, е намалено на „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Според касатора атакуваното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на закона – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК вр. чл.63в от ЗАНН. Според жалбоподателя районният съд неправилно е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи като в тази връзка не са изпълнени и дадените му с предходно отменително решение на АССГ указания. Твърди се, че са налице противоречия между подписаната от лицето Й. К. декларация

и отразеното в съставения от контролните органи констативен протокол за извършената проверка, като съдът не е съобразил, че в декларацията лицето е посочило друго дружество за работодател, а не санкционираното. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и измененото с него постановление

В открито съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ –Софийска област, редовно призован, се представлява от юрк. И., който оспорва касационната жалба и излага съображения за нейната неоснователност. По същество на спора моли съда да потвърди решението на районния съд и да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството представител на СГП – прокурор В. моли съда да потвърди обжалваното решение.

Административен съд - София-град, XXV касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

За да потвърди обжалваното постановление районният съд е установил от фактическа страна, че на 18.01.2023 г. бил сключен трудов договор № 06/18.01.2023 г. между „Табакo Лимитед“ ЕООД като работодател и св. Й. В. К. като работник относно изпълнение на длъжността „продавач-консултант“ с месторабота [населено място], с отразена дата на постъпване на работа на 19.01.2023 г.

На 19.01.2023 г., около 13.00 часа, служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, сред които и свидетелите Ж. П. и А. П., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в търговски обект - магазин „O. minute“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Табакo Лимитед“ ЕООД. При проверката в строителния обект бил заварен св. К. да полага труд, а именно да приготвя храна зад щанда в обекта и да обслужва клиенти.

След като се легитимирали, служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ предоставили декларация-образец на св. К., която той собственооръчно попълнил, посочвайки, че работи в „Лагардер Травъл Ритейл“ ЕООД от 19.01.2023 г., като „обучаващ се“ с работно време от 10.00 до 14.00 часа, като няма сключен трудов договор.

При извършената впоследствие документална проверка на попълнената на място в обекта декларация с данните от справка от НОИ и НАП за сключените трудови договори и уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, било установено, че сключеният с К. трудов договор от 18.01.2023 г. е регистриран в ТД на НАП-С. на 19.01.2023 г. в 14.37 часа, тоест след извършване на процесната проверка на място в обекта.

За констатираното св. Ж. П. съставила АУАН № 23- 2300056/30.01.2023 г. срещу „Табакo Лимитед“ ЕООД за извършено административно нарушение по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

Въз основа на съставения АУАН директорът на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ издал процесното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка решаващият делото състав на софийски районен съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентен орган,

при стриктно съблюдаване на производствените правила, като същите съдържателно отговарят и на законовите изисквания за това. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установява извършено от дружеството нарушение за което и правомерно е санкционирано.

Решението на Софийски районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователно е направеното от касатора възражение за противоречие между фактите, описани в АУАН и НП и доказателствения материал по делото. Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя. Съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи. Решаващият състав на СРС е изследвал и взел отношение по констатираното противоречие между декларираното от св. К. и приетото за установено, а именно, че същият е бил назначен като служител при санкционираното дружество-жалбоподател, а не в посоченото от него. В тази връзка мотивите на районния съд са аргументирано изградени върху обективно събрания доказателствен материал, поради което същите не търпят критика в желаната от касатора насока.

На следващо място районният съд правилно е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентен орган като подробно изложените в тази връзка мотиви напълно се споделят и от настоящата инстанция. В допълнение към тях и с оглед изрично наведеното възражение, че Директорът на дирекция „Инспекция по труда С. област“ не е разполагал с компетентността да състави процесното НП, тъй като с представената заповед №3 – 0864 от 17.10.2022г. според жалбоподателя Изпълнителният директор на ИА „ГИТ“ е излязъл извън компетентностите си, то настоящият състав приема, че така като компетентността на инспекторите от С. област не изисква нарочен акт, за да могат те да изпълняват задължения на контролни органи на територията на С.-град доколкото черпят правомощия директно от разпоредбите на Устройствения правилник, аналогично и директорите на съответната дирекция се явяват компетентния орган, съобразно разпоредбата на чл.20, ал.2, т.2 от УП, съгласно която директорите в дирекции Инспекции по труда: „осъществяват правомощия на административнонаказващ орган съобразно компетентността на актосъставителите“.

Действително органът пестеливо е мотивирал размерът на определената санкция, но в тази връзка правилно районният съд е ревизирал мотивите му и обосновано е намалил наложеното наказание до предвидения в закона минимум, поради което не се налага отмяна и на това основание.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3036 от 26.06.2024г. на СРС, НО, 96-ти състав, постановено по НАХД № 4964 от 2024г. по описа на съда.

ОСЪЖДА „ТАБАКО ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” - разноси по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.